

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

## Εσπειραν ανέμους, θέρισαν θύελλες

Μπορεί κάποιος να κάνει υπεύθυνη αντιπολίτευση σε αυτήν τη χώρα και να εκλεγεί; Κρίσιμο ερώτημα που μένει να απαντηθεί. Αν πάντως κάποιος θέλει να εξηγήσει γιατί αυτή πηγάδια βρίσκεται εδώ που βρίσκεται, θα πρέπει να φέρει στο μυαλό του τρία σετ φωτογραφιών:

- Τον κ. Γιώργο Παπανδρέου να δακρύζει από δακρυγόνα στον Πειραιά και κατόπιν να ανακοινώνει το μνημόνιο στο Καστελλόριζο.

- Τον κ. Αντώνη Σαμαρά να κάνει τις εξαγγελίες του στο Ζάππειο και μετά να συναντάει πρώτη φορά την κ. Μέρκελ.

- Τον κ. Αλέξη Τσίπρα πάνω σε ένα αγροτικό ή στο Σύνταγμα να φωνάζει «Go back Mrs Merkel» και κατόπιν να μιλάει στο Νταβός.

Η Ιστορία θα καταγράψει, όταν «στεγνώσει το μελάνι», ποιος ήταν καλός ως πρωθυπουργός και ποιος όχι. Πάντως και οι τρεις έπεσαν θύματα του αντιπολιτευτικού τους εαυτού. Οι δικαιολογίες ήταν πάντοτε οι ίδιες: «Αν δεν βγω εγώ στα κάγκελα, θα έλθει κάποιος πιο ακραίος να εκμεταλλευθεί την κατάσταση», «Μη μου λέτε να βάλω νερό στο κρασί μου και να μη βιάζομαι, θα χάσω την ευκαιρία και το τάιμπινγκ», «Εντάξει, βρε παιδί μου, όταν βγω θα το γυρίσω». Η πίεση είναι αφόρητη. Συνδικαλιστές, πρωινάδικα, κομματικά στελέχη που ψάχνουν να βρουν κάποια δουλειά, όλοι πιέζουν στην κατεύθυνση του λαϊκισμού, των πυροτεχνημάτων και των ανέφικτων υποσχέσεων.

Μόλις έλθουν στην εξουσία, αρχίζει η απότομη προσγείωση. Μόνο στην περίπτωση του κ. Σαμαρά ήταν σχεδόν ακαριαία και δεν οδήγησε σε χάσιμο χρόνου. Στις άλλες δύο περιπτώσεις η περίοδος ωρίμανσης και προσγείωσης ήταν μεγάλη και έκανε ζημιά. Οι «αυλικοί» φώναζαν: «Είστε με τα καλά σας που θα πάρουμε πίσω τις προεκλογικές μας δεσμεύσεις; Θα χάσουμε κάθε αξιοποστία». Στο τέλος, βεβαίως, ο χρόνος κυλάει, η πραγματικότητα είναι σκληρή και όταν ο εκάστοτε πρωθυπουργός αποφασίζει να κάνει το «σωστό», συνήθως είναι πλέον αργά, ειδικά για την αξιοποστία του. Το μεγαλύτερο λάθος του κ. Παπανδρέου ήταν ότι έκανε ανεύθυνη αντιπολίτευση και μετά έκασε πολλούς μήνες μιλώντας

για το πρόβλημα της χώρας χωρίς να κάνει τίποτα. Του κ. Τσίπρα ότι βιάστηκε, όσο κανείς άλλος, να έλθει στην εξουσία και χωρίς καν να έχει προετοιμάσει τους δικούς του για τους αναγκαίους συμβιβασμούς. Τώρα στέκεται αντιμέτωπος με τις θύελλες που τον έκαναν πρωθυπουργό. Για το συμφέρον της χώρας πρέπει να αντέξει, γιατί το πικρό πότιρι που πρέπει να πει σήμερα θα μοιάζει με κώνειο για τον επόμενο, όποιος και να είναι. Εν τω μεταξύ, ελπίζει κανείς πως τα λάθη που έκαναν ο ίδιος και οι προκάτοχοί του θα γίνουν μαθήματα για όποιον θέλει να κυβερνήσει αυτόν τον τόπο χωρίς προηγουμένως να έχει πει ψέματα και υπερβολές.

Η ΑΥΓΗ

## Ένας χρόνος Αριστερά, ένα στοίχημα ανοιχτό

Αύριο κλείνει ένας χρόνος από τη μεγάλη και ιστορική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου 2015 που έφερε την Αριστερά για πρώτη φορά στη διακυβέρνηση της Ελλάδας και για πρώτη φορά στη μεταπολεμική Ιστορία χώρας της, άλλοτε λεγόμενης Δυτικής Ευρώπης. Οι πολίτες ανέδειξαν τον ΣΥΡΙΖΑ σε κύρια δύναμη πολιτικής και κοινωνικής αλλαγής με την προσδοκία να βάλει τέλος σε ένα σύστημα εξουσίας που είχε προσδέψει καθεστωτικά χαρακτηριστικά, να ανακόψει την ελεύθερη «πτώση» της χώρας και να βελτιώσει τις συνθήκες της ζωής τους, μέσα σε περιβάλλον κοινωνικής δικαιοσύνης και ισότητας. Οι δύο θετικότερες προϋποθέσεις για το πέρασμα σε μια νέα εποχή ήταν πηγαίνοντας στην έξοδο από το πειθαρχικό πλαίσιο του Μνημόνιου και της τρόικας, ήτοι της σκληρής λιτότητας και του διεθνούς ελέγχου, όχι όμως -όπως άλλωστε εν τω μεταξύ αποδείχτηκε- και της εξόδου από την Ευρωζώνη. Με άλλα λόγια, η αποκατάσταση της θέσης της χώρας στην Ευρώπη ως ισότιμου εταίρου. Ένας χρόνος «πρώτη φορά Αριστερά» επιπρέπει έναν μίνι απολογισμό που, όπως κάθε απολογισμός, εγγράφει και στοιχεία για το μέλλον.

Μεγάλες προσδοκίες για άμεση, σχεδόν ακαριαία, μεταφορά στη μετανημονιακή εποχή και είσοδο σε μια περίοδο ευημερίας για όλους, που ως έναν βαθμό καλλιεργήθηκαν και από τον ΣΥΡΙΖΑ, κυρίως πριν από το 2012, προφανώς διαψεύστηκαν. Ωστόσο μετριοπαθέστερες προσεγγίσεις και στοχεύσεις μένουν ανοιχτές και θεμελιώδεις αναλύσεις του ΣΥΡΙΖΑ επαληθεύονται και δικαιώνονται. Ακρογωνιά είναι η σταθερή θέση από το 2010 ότι αναγκαία προϋπόθεση για να αντιμετωπιστεί το ελληνικό πρόγραμμα ήταν και είναι η δραστική απομείωση του δημόσιου χρέους, κάπι που αποτελεί πλέον κοινή

παραδοχή, εντός και εκτός Ελλάδας, έστω και αν η Ν.Δ. τηρεί ακόμη ένοχη σιωπή. Βάσιμη αποδείχθηκε και η εκτίμηση ότι ενδεχόμενη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα θα λειτουργούσε ως «παράδειγμα» ικανό να προκαλέσει ένα είδος «ντόμινο» στην υπόλοιπη Ευρώπη, κυρίως στις χώρες του Νότου που ασφυκτιούν μέσα στο αυστηρό πλαίσιο λιτότητας και πειθαρχίας που επιβάλλει ο Βορράς με αιχμή τη Γερμανία. Ο γυάλινος πύργος λιτότητας που περιβάλλει την Ευρώπη ράγισε ουσιαστικά στη διαπραγμάτευση της Ελλάδας με τους δανειστές, που ναι μεν είχε ως κατάληξη ένα Μνημόνιο για τη χώρα μας, αλλά είχε και αρκετά άλλα αποτελέσματα. Η επιβολή της αναδείχθηκε σε διεθνές ζήτημα και κτίστηκε μια μεγάλη συμμαχία αμφισβήτησης της, που πυροδοτεί εξελίξεις και σε άλλες χώρες. Το «δρόμο της Ελλάδας» ακολούθησε η Πορτογαλία, ενώ η Ισπανία βρίσκεται αυτή στη στιγμή στην αφετηρία. Γαλλία και Ιταλία έχουν εγκατείψει πλέον τη γερμανική καθοδήγηση. Σε ό,τι αφορά την πολιτική αλλαγή, τρεις προσπάθειες πολιτικής παλινόρθωσης από το χρεοκοπημένο πολιτικο-οικονομικό σύστημα, το λεγόμενο τρίγωνο της διαπλοκής, απέτυχαν: Την άνοιξη του 2015 με την επιδίωξη «ατυχήματος» στη διαπραγμάτευση, στο δημοψήφισμα με το «μέτωπο του Ναι» και το φθινόπωρο με την προσδοκία «να μην φτάσει στις γιορτές» πηγαίνοντος, με αφορμή τα προαπαιτούμενα. Το σχέδιο περί αριστερής παρένθεσης θα τεθεί οριστικά στο χρονούλαπο της Ιστορίας με την ολοκλήρωση της αξιολόγησης, για την οποία ορισμένοι «αμετανόποτοι» εύχονται και πάλι δημοσίως να μην ευδοθεί. Σε ό,τι αφορά την κοινωνική αλλαγή, για την κυβέρνηση της Αριστεράς παραμένει στοίχημα ανοιχτό και ουσιαστικά το πεδίο όπου θα κριθεί τα επόμενα χρόνια.

### Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Δημήτρης Κανελλόπουλος

## Ψήφισες ΝΑΙ; Κάτσε τότε σπιτάκι σου αγόρι μου...

Ειλικρινά δεν καταλαβαίνω όλους αυτούς που κατέβηκαν σήμερα στο κέντρο της Αθήνας να διαμαρτυροθούν. Κάτι γραββατωμένους τύπους, όπως είδα στις φωτογραφίες, «έμοιαζε με συγκέντρωση του ΝΑΙ» όπως είπε κάποιος ακροατής στην Ελληνοφρένεια. Αυτοί δεν ήταν που ψήφισαν ΝΑΙ στο δημοψήφισμα; Αυτοί δεν ήταν οι «Μένουμε Ευρώπη»; Τι φωνάζουν λοιπόν, να ποια είναι η Ευρώπη τους, ας την χαρούν.

Το ερώτημα είναι απλό: δικαιούνται να διαμαρτύρονται οι του ΝΑΙ, οι «Μένουμε Ευρώπη»; Εκείνοι που δηλώνουν... μεταρρυθμιστές κατηγορώντας όλους εμάς για λαϊκιστές; Γιατί διαμαρτύρεται για το ασφαλιστικό το Ποτάμι λόγου χάριν όταν ήταν αυτό που ζητούσε επιτακτικά από τον Αλέξη Τσίπρα να υπογράψει συμφωνία, όποια και αν ήταν η μορφή της; Ήραί, ιδού η συμφωνία σας στρατηγέ μου. Το ακόμα πιο σουρεαλιστικό είναι πως αν ρωτήσεις όλους αυτούς του «ΝΑΙ στο δημοψήφισμα» που σήμερα αγωνίζονται, αν θα ήθελαν τον Γιάννη Στουρνάρα για πρωθυπουργό, θα απαντούσαν φυσικά με την αγαπημένη τους λέξη: ΝΑΙ. Και αν τους έλεγες πως αυτό θα γινόταν χωρίς εκλογές, κάτι σαν τον Λουκά Παπαδήμο ένα πράγμα, δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα. Ας κάνουν λίγη υπομονή.

Και ας αφήσουν τις πορείες και τις διαμαρτυρίες. Ας απολαύσουν την Ευρώπη τους. Μαζί με τον Αλέξη Τσίπρα.

